

En tur i lykkehjulet

Information

16/4 96

Feststemning, kådhed og kongeligt nærvær ved studenter-sangernes store aften i Brøndbyhallen

KONCERT

AF THOMAS MICHELSEN

Der var hujen, klappen og svingen med studenterhuer. De glade korsangere – i alt 1400 fra hele Norden og Balticum – lavede bølge, og kådheden kendte ingen grænse, da Hendes Majestæt Dronning Margrethe sammen med Prins Henrik vinkede farvel til kæmpekoret og et tusindtalligt publikum efter opførelsen af *Carmina Burana*.

Oven på separate koncerter

med de i alt 35 universitetskor fredag var korene lørdag samlet i Brøndbyhallen for at markere kulminationen på det rekordstore Nordisk Studenter-sangerstævne 1996. Efter et par overflødige indledningsmanøvrer af Wagner og Grieg havde man valgt at opføre Carl Orffs store publikumstræffer, *Carmina Burana*. Populær musik til såre menneskelig middelalderpoesi om mennesket, der kastes hid og did i livets store lykkehjul.

Overdimensioneret

Der er noget ved Orffs enkle, ferske og direkte rytmiske iscenesættelse af de gamle tyske og latinske tekster om livet og elskovens saftigheder og sorger, der går lige ind – uanset komponistens mere eller mindre graverende nazi-

sympatier og tolerance over for Hitler-regimet i tiden fra 1933 og frem.

Det blev da også en overordentlig succesfuld koncertopførelse, selvom den kunstnerisk set havde hårde vilkår i kraft af de ret beset forskruede dimensioner.

Hvad kunne Sjællands Symfoniorkester uden ekstra forstærkning stille op mod næsten halvanden tusinde sangere? Og hvad gør man som dirigent, når alene de rumlige dimensioner af kor- og orkesteropstillingen umuliggør, at sangerne og orkestret, eller for den sags skyld bare sangerne indbyrdes, kan følges ad? Man gør som Tamás Vetö – dirigerer med al sin professionalisme og begejstring og får det til at lykkes alligevel, de uundgåelige skævheder til trods.

Hovedsagelig vendt mod det enorme kor af entusiastiske studenterangere lykkedes det ham at skabe betydelig præcision og gennemførte nuancer. Når han, som i den instrumentale »Ringdans«, kunne koncentrere sig om orkestret, blev resultatet både gravitetisk og svævende smukt. Vetö er en fremragende dirigent.

Som ved tidligere lejligheder var det den folkekære baryton Guido Pævatalu, der tog sig af de mandlige solosteder. Han nød tydeligvis rollen som fortrukken abbed, som blev spillet helt ud inklusive komisk fuldemandsbøvsen, der tog kegler.

Svanesang

Suppleret med den velsynende sopran Anne Margrethe Dahl og den unge tenor

Gert Henning-Jensen, der fjernt placeret i hallens ene ende gav den som ynkelig, stegt svane, var der tale om udmærkede solistpræstationer. Dog nødvendigvis transmitteret via mikrofon, hvad der ikke virkede helt tilfredsstillende hørt fra min plads ret tæt på scenen.

Gert Henning-Jensen stod for langt væk til, at hans karrikatur af en svanesang rigtig fik nærvær, og drengekoret, der først skulle bugseres hele vejen rundt og bag om den kolossale scenebygning brugte lovlig megen tid på at komme på plads midt i forløbet, hvad der blev en af mange lejligheder for det store, for nogens vedkommende fadølsdrikken-de halpublikum til at klappe lystigt undervejs.

O, Fortuna! – Jo, lykkehjulet drejede. Evtigt skiftende er

heldet, og fremstillet som i *Carmina Burana* virkede livets miskmask af glæde, begær, tømmermænd og sort uheld i grunden både fornøjelig og livsbekræftende. Ikke mindst sunget af 1400 glade studenterkorsangere, der havde en smittende begejstring at byde på, som i sig selv var meget værd.

■ Richard Wagner: *Gæsternes indtog på Wartburg fra Tannhäuser*, Edvard Grieg: *Sangerhilsen*, Carl Orff: *Carmina Burana*. 35 nordiske og baltiske universitetskor, medlemmer af Københavns Drengekors, Anne Margrethe Dahl (sopran), Gert Henning-Jensen (tenor) og Guido Pævatalu (baryton), Sjællands Symfoniorkester og Tamás Vetö (dirigent). Brøndbyhallen, lørdag